

любовь, любовь и любовь.—Туй е моя-та девиза.—Съ тѣзи силѣ ты, Боже, си мѣ наградилъ и чрезъ тѣзи силѣ азъ съмъ мислила да дамъ на чловѣщинѣ-тѣ най-добрѣ-тѣ хранѣ за бѣдущия животъ.—О! хора! ако сте злоупотрѣбили този мой даръ, то вий не ще бѣдете достойни за милость-тѣ на прѣблагия отецъ;—въ такъвъ случай по-добрѣ бы было да не сте ся нито раждали!—Нѣ, утѣши ся, сърдце!—недѣй мисли че злоба-та е възтѣржествувала до толкози!—Богъ, като ми каза че свѣтъ-тъ мѣ не уважява вече, може да е искалъ само да опыта чрезъ това моѣ-тѣ чувствителность! (Умислено:) Нѣ, ако е истина сичко, кое-то баща ми Богъ ми каза?—(Болѣзненно) О! Боже, Боже!—тогава туй бы было за мене най-тежкий-ударъ—

Нѣ нека не бѣрзамы—нека съ очи да видимъ и да ся увѣримъ.—(клѣкнува на колѣнѣ) О! Боже мой! Ты виждашь и знаешь;—дай ми силѣ да търпѣмъ; а пакъ за да видѣмъ сичко, направи мѣ невидимъ.—(става, отива до колисы-тъ и едно перде отъ тулангле пада предъ нея.)

Позорище 2-ро.

Стана, Йорданка и Слава (дѣчица).

Стана—(тика дѣчица-та изъ портѣ-тѣ)—Вънъ, вънъ проклѣти смърдежи—нестига дѣто майка ви, кучка-та, плюсна въ кѣщѣ-тѣ ми и че трѣбаше азъ да платя разноски-тъ за погребение-то ѣ, за да ся не увони въ кѣщѣ-тѣ ми—нѣ и проклѣтый-тъ ви баща стои сега за прѣнѣ въ за-творѣ-тъ, зацо-то отъ 6 мѣсица на самъ не ми е платилъ нито единъ парѣ кырія за кѣщѣ-тѣ.—

Йордана и Слава (плачѣтъ).

Йордана. Ахъ, мила Госпожо!—Недѣй ся сърди на милѣ-тѣ ни майчицѣ.—Нали знаешь че тя работаше день и ноцъ да нѣ прѣхрани—нали ты, мила Госпожо, ходяше да продавашъ нейно-то рѣкодѣлие за единъ ничтожѣ цѣнѣ, —нали знаешь че този трудъ ѣ припечели болѣсть, ко-